

Schraal

De klok in je kamer staat stil
Niemand die nog de moeite neemt om er energie in
te steken
Het blijkt niet meer nodig
te weten hoe laat of welke dag
Dat wat ons opjaagt opeens overbodig
Nu je zelf een nummer bent geworden
Blijkt de verbinding nog slechter dan gedacht
Dit is een plek waar als je er te lang blijft, de tijd je
overschrijft
Daar kan de Get well soon kaart in de vensterbank
ook niks aan doen

Ik zet voor het eerst en het laatst mijn zoon op jouw
schoot
En voor heel even, wortels verweven
Je lijkt het te weten, je maakt ruimte voor nieuw
leven
Witte jassen huilen
Het gaat voor geen anderhalve meter

Jouw liefde was als zongedroogde handdoeken
wapperend in de wind
Ongrijpbaar en ruw op mijn huid
Je bestelde stapels pakketten met elektronica,
kleden, schoen
En zo was er toch dagelijks iemand bezorgd of je wel
open zou doen
Geen gemiste oproepen, wel de deurbel als
dagelijkse wake-up call
Je contactenlijst vrijwel leeg, de kasten vol

En dan nu de haren weliswaar gekamd
En gezegend van bovenhand
Maar rondom louter plichtsbesef
Ik sta aan je bed, kijk omhoog en alles in mij zegt
Een mens hoort nooit te sterven onder een
systeemplafond
Ik de stekker uit het stopcontact, m'n oplader voelt
nog warm
Het is 17.51 uur, ik ben weer 100% bereikbaar, maar
jou hoef ik nooit meer terug bellen

© Willemijn van de Walle